

Марио Кроненберг
Подай ми ръка...

Отново е пусто във мойта душа
Отново съм сам с тишината
Отново се питам къде ли греша,
и в кой ли от нас е вината...

Опитах се топката просто да спра,
и малко отдих на теб да ти дам
Но моя жест ти уви, не разбра,
напротив – остави ме сам

Животът без теб ще е празен и сив
Без цел ще се влачат пак дните
За толкова кратко отново бях жив,
да – ти ми отвори очите

Защо се измъчваме, мила, кажи?
Защо не се срещнем с усмивка?
Обичаш ме, зная – и аз, не лъжи
За мен мислиш ти без почивка

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11978>]